

# Państwo laickie w świetle dorobku współczesnego konstytucjonalizmu europejskiego

Autor tekstu: **Paweł Borecki**

## 1. Wprowadzenie. Specyfika religijno-światopoglądowa Europy.

Pojęcie państwa laickiego (świeckiego) posiada ugruntowaną interpretację w doktrynie prawa wyznaniowego.<sup>[1]</sup> Jako najistotniejsze cechy tego typu państwa wskazuje się jego rozdzielanie organizacyjne wobec związków wyznaniowych, odrębność funkcjonalną wymienionych podmiotów, niekompetencję państwa w sprawach religii, w tym w sprawach wewnętrznych wspólnot konfesyjnych, a zarazem niekompetencję związków wyznaniowych w dziedzinie sprawowania władzy publicznej. Konsekwencją tego jest względna niezależność związków wyznaniowych wobec państwa, przejawiająca się w ich autonomii prawnej oraz w wewnętrznej samorządności. Zwraca się uwagę na nie-wyznaniowy charakter państwa, na brak wyznania oficjalnego (państwowego). Państwo świeckie jest co do zasady niezainteresowane kwestią religii czy światopoglądów wyznawanych przez obywateli. Korelatem tego jest zapewnienie jednostce tzw. prawa do milczenia we wspomnianych sprawach. Podkreśla się, że państwo laickie winno być neutralne światopoglądowo. W państwie świeckim człowiek indywidualnie oraz w mniejszym, czy większym kolektywie ma zapewnioną w wymiarze prawnym wolność sumienia i wyznania. W szczególności nauczanie religii w szkolnictwie publicznym (państwowym) ma charakter fakultatywny albo w ogóle nie występuje.

Pojęcie „kontynent europejski” jest terminem umownym, o charakterze geograficzno-kulturowym. Stary Kontynent stanowi zachodnią część Eurazji, którą zajmują w całości, bądź częściowo terytoria 47. państw.<sup>[2]</sup> Są one skupione, z wyjątkiem Białorusi, w Radzie Europy, do której należą także państwa południowego Kaukazu, znajdujące się poza granicami geograficznymi Europy — Gruzja, Armenia i Azerbejdżan.<sup>[3]</sup> Czynnikiem, w istotnej mierze określającym zakres Europy jest szeroko rozumiana kultura, której jednym z fundamentów jest chrześcijaństwo.

Europa jest kontynentem szczególnym pod względem religii i innych odmian światopoglądów. Dotyczy to zarówno dziejów rzeczonych zjawisk w wymiarze społecznym, jak i ich odniesień do państwa. Na Starym Kontynencie tradycja kościoła (wyznania) państwowego jest wciąż żywotna.<sup>[4]</sup> Należy przy tym zwrócić uwagę na zróżnicowanie doświadczeń historycznych mieszkańców Europy. Wśród mieszkańców zachodniej części Starego Kontynentu, a także Niemiec i Czech zakorzeniona jest pamięć o wojnach na tle religijnym, szczególnie w wiekach: XVI i XVII. Religia jawi się im zatem jako pierwiastek konfliktogenny, katalizujący podziały społeczne, zagrażający jednoci państwowości. Natomiast w Europie Środkowej, Wschodniej, częściowo Południowej, a także w Irlandii, religia i będące jej nośnikiem właściwe Kościoły chrześcijańskie — katolicki, prawosławne, czy protestanckie — okazały się czynnikami służącymi wykształceniu i zachowaniu tożsamości narodowej. Kler był niejednokrotnie warstwą przywódczą w walce o narodową emancypację.

Znamienne dla Europy jest relatywnie wysoki, wyższy niż na innych kontynentach, odsetek ateistów, agnostyków, czy osób nieidentyfikujących się z żadnym z oficjalnie działających związków wyznaniowych. Na początku XXI wieku 73,5% ludności Europy stanowili chrześcijanie, 1,6% — muzułmanie, 0,3% — żydzi, 0,1% - hindusi, 0,04% — buddyści, 0,07% — wyznawcy innych religii, lecz aż 24,4% populacji byli to ateści i bezwyznaniowcy<sup>[5]</sup>. Powyższe uzmysławia, że szczególnie Europa doświadczyła procesów laicyzacji oraz prywatyzacji przekonań w sprawach religijnych. Należy zaznaczyć, że w dziedzinie religijności utrzymują się poważne różnice między poszczególnymi państwami europejskimi.<sup>[6]</sup> Fala masowej migracji wyznawców islamu z rejonu Bliskiego i Środkowego Wschodu oraz Afryki, czyni sytuację religijną w wymiarze demograficznym — dynamiczną.<sup>[7]</sup> Ujawniają się nowe napięcia i konflikty na tle religijnym i obyczajowym w społeczeństwach dotychczas stabilnych. Wzrostowi ich konfesyjnej i etnicznej heterogeniczności towarzyszy m.in. wzrost ksenofobii oraz poczucia zagrożenia przez terroryzm islamski. Opisane zjawiska znajdują odzwierciedlenie w zmianach m.in. prawa wyznaniowego i polityki wyznaniowej w niektórych państwach.



Charakter państwa ze względu na religię i światopogląd w pierwszej kolejności winna określać jego konstytucja (ustawa zasadnicza). Zgodnie z powszechnie przyjętą w Europie kontynentalnej zasadą konstytucjonalizmu, ustawa zasadnicza posiada najwyższą moc prawną w państwie. Zatem winien on determinować inne akty normatywne w analizowanym zakresie, zarówno co do ich treści jak i formy prawnej oraz trybu ustanowienia. Należy zaznaczyć, że niejednokrotnie postanowienia konstytucji dotyczące: charakteru państwa ze względu na religię lub światopogląd, systemu relacji między państwem a związkami wyznaniowymi, mają charakter lapidarny, wręcz ogólnikowy. Posiadają formę kilku krótkich przepisów, zawierających klauzule generalne. Nie należą do wyjątków przypadki unormowania tych kwestii w pojedynczych jednostkach redakcyjnych konstytucji<sup>[8]</sup>. Taki stan normatywny wskazywać, że kwestie wyznaniowe już nie należą do istotnych w życiu publicznym w danym państwie. W konsekwencji określenie charakteru państwa pod względem religijno-swiatopoglądowym jedynie na podstawie treści aktów ustrojodawczych nie daje jednoznacznych rezultatów, a niekiedy okazuje się niemożliwe, gdy konstytucja w tej dziedzinie zachowuje milczenie.<sup>[9]</sup> Główny ciężar uregulowania wspomnianych zagadnień spoczywa najczęściej na ustawodawcy, oraz na orzecznictwie sądowym, przede wszystkim orzecznictwie sądów (trybunałów) konstytucyjnych. Należy zauważyć, że regulacje ustawowe odbiegają, i to istotnie, od znaczenia konstytucyjnych klauzul wyznaniowych.<sup>[10]</sup> Wreszcie realia polityki wyznaniowej państwa mogą być w ograniczonym zakresie determinowane zarówno przez postanowienia ustawy zasadniczej jak i treści aktów ustawodawczych dotyczące kwestii konfesyjnych. Przykładem wymownym w tym zakresie jest Rzeczypospolita Polska, która zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania<sup>[11]</sup> jest państwem świeckim, neutralnym w sprawach religii i przekonań to w praktyce życia publicznego, w mniejszym stopniu w ustawodawstwie, ujawnia szereg cech państwa wyznaniowego o charakterze chrześcijańskim (katolickim) <sup>[12]</sup>.

## 1. Świeckość państwa, jego awyznaniowy charakter.

Klauzula świeckości vel laickości państwa nie jest często wprost artykułowana w konstytucjach państw europejskich. Ma to miejsce w ustawach zasadniczych 14% państw terytorialnie należących (w całości, bądź w części) do Starego Kontynentu lub będących członkami Rady Europy. Są to konstytucje: francuska z 1958 r. (art. 1)<sup>[13]</sup>, turecka z 1982 r. (art. 2)<sup>[14]</sup>, rosyjska z 1993 r. (art. 14 ust. 1)<sup>[15]</sup>, kazachska z 1995 r. (art. 1)<sup>[16]</sup>, azerbejdżańska z 1995 r. (art. 18), serbska (art. 11)<sup>[17]</sup> oraz kosowska z 2008 r. (art. 8)<sup>[18]</sup>. Znamienne, że wspomnianej zasadzie, jako określającej charakter, wręcz istotę, danej państwowości, ustrojodawca nadał wysoką rangę. Jest wyrażana w czołowych jednostkach systematyzacyjnych konstytucji, dotyczących głównych (podstawowych) zasad ustroju. Można tę klauzulę uznać za trwały element europejskiego konstytucjonalizmu. Ciągu ponad sześćdziesięciu lat została ona upowszechniona w państwach europejskich o różnym położeniu geograficznym, o zróżnicowanej tradycji ustrojowej i konfesyjnej.

Znamienne, że we Francji w XX wieku pojęcie laickości ewoluowało. W roku 1905 laickość państwa, rozumiana jako tzw. laickość agresywna (*laïcisme agressif*), była doktryną polityczną zmierzającą do eliminacji z obszaru spraw publicznych wpływów religijnych, w szczególności Kościoła Katolickiego. Obecnie laickość państwa, rozumiana jako tzw. laickość pozytywna (*laïcité positive*), służy za podstawę zasad prawnych mających na celu zapewnienie neutralności władz państwowych w sprawach religii oraz zabezpieczenia równego traktowania różnych przejawów życia religijnego<sup>[19]</sup>. Laickie państwo republikańskie jest przestrzenią chroniącą prawa człowieka i obywatela — to podstawowa teza doktryny państwa i prawa współczesnej Francji <sup>[20]</sup>. Nie jest ono utożsamiane z państwem ateistycznym. Jak stwierdził w 1976 r. sekretarz generalny Francuskiej Partii Komunistycznej Georges Marchais: Chcemy, aby we Francji socjalistycznej respektowane były prawa i swobody wszystkich obywateli, wierzących i niewierzących. Chcemy państwa, które nie będzie własnością żadnej partii, żadnej grupy ludzi, państwa ani ateistycznego, ani chrześcijańskiego, ale po prostu świeckiego. To znaczy państwa, które zapewni materialne i polityczne warunki swobodnego rozwoju i swobody wypowiedzania się wszystkim kierunkom myślowym. W tym zawiera się prawo do wolności sumienia i religii.<sup>[21]</sup> Według sentencjonalnej opinii większości Sądu Najwyższego Stanów Zjednoczonych Ameryki (SN USA) w sprawie *Allegheny County v. Greater Pittsburgh ACLU* z 1989

r.: Państwo świeckie nie jest tym samym, co państwo ateistyczne czy antyreligijne. Państwo świeckie nie czyni swoją ideologią ani ateizmu, ani religii. W państwie świeckim nie występuje ortodoksja w sprawach religijnych.<sup>[22]</sup>

Reasumując, częstokroć ustalenie, czy dana ustawa zasadnicza wyraża ideę państwa świeckiego, wymaga uwzględnienia także innych klauzul konstytucyjnych. Są to przede wszystkim te określające charakter państwa ze względu na religię, światopogląd, czy ideologie, lub dotyczące jego relacji ze związkami wyznaniowymi lub, co zdecydowanie rzadsze, także z organizacjami światopoglądowymi.

Świeckość (laickość) państwa jest przede wszystkim konsekwencją odrzucenia religii państwowej (oficjalnej). Analizowany model państwa stanowi antytezę państwa wyznaniowego, czyli takiego w którym istnieje konfesja, czy też kościół oficjalny. Za państwa świeckie w minimalnym, znaczeniu, można uznać te, które w swych ustawach zasadniczych deklarują nieistnienie wyznania (religii), czy związku wyznaniowego (kościół) o charakterze państwowym (oficjalnym). Nieistnienie kościoła państwowego deklarują konstytucje: Niemiec z 1949 r. (art. 137 utrzymanych w mocy postanowień konstytucji niemieckiej z 1919 r.) i Estonii z 1992 r. (§ 40). Stwierdzenia, że żadna religia nie może być uznana za państwową lub obowiązującą, czy też nieistnienie religii państwowej (wyznania państwowego) zawarto w odpowiednio w konstytucjach: Hiszpanii z 1978 r. (art. 16 ust. 3), Litwy z 1992 r. (art. 43), Rosji z 1993 r. (art. 14), Ukrainy z 1996 r. (art. 35), Albanii z 1998 r. (art. 10 ust. 1)<sup>[23]</sup> i Serbii z 2006 r. (art. 11).

Awyznaniowości państwa niektóre ustawy zasadnicze nadają szerszy zakres odrzucając, zapewne pod wpływem doświadczeń państwowości komunistycznej, także wszelką ideologię państwową.<sup>[24]</sup> Świeckość państwa w świetle dorobku niektórych państw postkomunistycznych, zwłaszcza europejskich, oznacza jego aideologiczność.<sup>[25]</sup> Współczesne państwo demokratyczne, jak czytamy w konstytucjach: rosyjskiej oraz kazachskiej uznaje ideologiczną różnorodność. Żadna ideologia nie może być zatem uznana za oficjalną (państwową)<sup>[26]</sup>. Według czeskiej Karty Podstawowych Praw i Wolności z 1992 r., państwo jest oparte na wartościach demokratycznych i nie może być skrupowane ani wyłączną ideologią, ani wyznaniem religijnym. Oddzielone od państwa zostają nie tylko związki wyznaniowe, ale także, jak stanowi konstytucja Słowacji z 1992 r., partie i ruchy polityczne a także związki, towarzystwa albo inne zrzeszenia.

## 1. Zasada rozdziału państwa i związków wyznaniowych.

Świecki charakter państwa jest generalnie oceniany jako konsekwencja przyjęcia zasady rozdziału państwa i związków wyznaniowych. Niektórzy przedstawiciele doktryny prawa wyznaniowego wręcz utożsamiają te zasady ustrojowe. Owa prawidłowość natrafia jednak na wyjątki. W kręgu europejskiego konstytucjonalizmu istnieją państwa, które deklarując w swych ustawach zasadniczych rozdział wobec związków wyznaniowych wskazują zarazem na szczególną pozycję określonego kościoła lub wyznania (religii). Można przyjąć, iż w istocie państwa te posiadają znamiona państw konfesyjnych.

W konstytucji bułgarskiej z 1991 r. uznano wyznanie prawosławne za religię tradycyjną w Republice Bułgarii<sup>[27]</sup>. Ustrojodawca armeński stwierdza, że Republika Armenii uznaje szczególną rolę Świętego Armeńskiego Kościoła Apostolskiego, jako kościoła narodowego, w życiu duchowym, dla rozwoju kultury narodowej i zachowaniu tożsamości narodowej narodu Armenii<sup>[28]</sup>. Konstytucja Gruzji stanowi w art. 9 ust.1, że związki wyznaniowe są niezależne od państwa<sup>[29]</sup> Zarazem dokonuje wyraźnej aprecjacji Apostolskiego Ortodoksyjnego Kościoła Gruzji uznając jego historyczną rolę oraz przewidując regulacje jego odniesień z państwem w formie Porozumienia Konstytucyjnego. W przypadku ustrojodawcy węgierskiego można mówić o odejściu od neutralności światopoglądowej skoro, mimo jurydyzacji zasady rozdzielenia państwa i związków wyznaniowych<sup>[30]</sup>, arenda konstytucji z 2011 r. rozpoczyna się od wezwania: Boże, błogosław Węgrów!<sup>[31]</sup> Współczesna Ustawa Zasadnicza Węgier ma wyraźnie charakter filochrześcijański. W jej preambule wyraża się dumę, iż [...] król, Święty Stefan [...] uczynił naszą ojczyznę częścią chrześcijańskiej Europy, uznaje się, że chrześcijaństwo miało szczególną rolę w przetrwaniu narodu. Korelatem dowartościowania jednego wyznania, czy związku konfesyjnego jest przemilczenie w wymienionych konstytucjach zasady równości, czy równouprawnienia związków wyznaniowych.

We współczesnej Europie zakres konstytucjonalizacji formuły rozdziału, oddzielenia, czy separacji państwa od/i związków wyznaniowych pozwala odrzucić pogląd formułowany przez jej krytyków, iż jest to zasada charakterystyczna dla konstytucjonalizmu komunistycznego, posiadająca

komunistycznym rodowód<sup>[32]</sup>. Historycznie prekursorem jurydyzacji formuły oddzielenia vel rozdziału państwa od/i kościoła była rewolucyjna Francja, której parlament — Konwent — 21 lutego 1795 r. ustanowił dekret o rozdziale państwa i kościoła.<sup>[33]</sup> Współcześnie powyższe sformułowania zawierają odpowiednio konstytucje: Portugalii z 1976 r. (art. 41 ust. 4)<sup>[34]</sup>, Chorwacji z 1990 r. (art. 41)<sup>[35]</sup>, Bułgarii z 1991 (art.13 ust. 2), Macedonii z 1991 (art. 19)<sup>[36]</sup>, Słowenii z 1991 r. (art. 7), Rosji z 1993 r. (art.14 ust. 2), Mołdawii z 1994 r. (art. 31 ust. 6)<sup>[37]</sup>, Azerbejdżanu z 1995 r. (art. 18)<sup>[38]</sup>, Armenii z 1995 r. (art. 8 ust. 1), Ukrainy (art. 35)<sup>[39]</sup>, Serbii z 2006 r. (art. 44)<sup>[40]</sup>, Czarnogóry z 2007 r. (art. 14)<sup>[41]</sup>, czy Węgier z 2011 r. (art. VII ust. 2). Spotykamy je więc w ustawach zasadniczych 25% ogółu analizowanych państw.

Ponieważ zasada rozdziału państwa i związków wyznaniowych w państwach demokratycznych posiada utrwaloną i szczegółową wykładnię, to już samo jej bezpośrednie sformułowanie w konstytucji można uznać za wystarczające dla określenia relacji między rzeczonymi podmiotami. Ustrojodawca w szeregu państw Europy od początku lat 90. XX wieku, zapewne pod wpływem negatywnych doświadczeń okresu rządów komunistycznych, doprecyzowuje zasadę rozdziału państwa i związków wyznaniowych lub wprowadza klauzule wyznaniowe o charakterze zastępczym. Można przypuszczać, iż ma to zapewnić nieantagonistycznego modelu relacji między państwem i kościołem, względnie — ochronę związków wyznaniowych przed różnymi formami presji ze strony państwa.

## 4. Niezależność organizacyjna i funkcjonalna państwa i kościoła. Autonomia związków wyznaniowych.

Rozdział państwa i związków wyznaniowych oznacza przede wszystkim oddzielenie organizacyjne, tych podmiotów. W szczególności powinien temu towarzyszyć zakaz łączenia stanowisk kierowniczych w aparacie państwowym oraz w związkach wyznaniowych. Nie spotykamy się jednak *expressis verbis* z tego rodzaju zakazem w konstytucjach państw europejskich mogących być zaklasyfikowane jako państwa świeckie (laiczne). Współcześnie w Europie nie występuje już także konstytucyjne ograniczenie praw wyborczych duchowieństwa. Tego typu ograniczenia występowały w aktach ustrojodawczych niektórych państw komunistycznych w pierwszych latach umacniania się nowego reżimu.<sup>[42]</sup> Współcześnie jako wyjątek potwierdzający ową regułę należy traktować postanowienia konstytucji Azerbejdżanu, która pozbawia m.in. duchowieństwo biernego prawa wyborczego do parlamentu (zob. art. 86 ust. III). W konsekwencji zgodnie z art. 100 rzeczonoego aktu duchowni stanowią jedną z grup pozbawionych prawa kandydowania na urząd Prezydenta Azerbejdżanu. Ograniczenia w sprawowaniu stanowisk we władzach publicznych natomiast mogą wynikać z prawa wewnętrznego związków wyznaniowych. Kodeks Prawa Kanonicznego z 1983 r. w Kan. 285 § 3 zabrania duchowieństwu Kościoła Katolickiego przyjmowania urzędów, z którymi łączy się wykonywanie władzy świeckiej.<sup>[43]</sup> Tak jednoznaczny regulację należy jednak uznać raczej za wyjątek, niż regułę wśród związków wyznaniowych działających na Starym Kontynencie.

Zasada świeckości państwa oznacza wykluczenie bezpośredniego wpływu religii, w tym związków wyznaniowych, na proces sprawowania władzy państwowej (publicznej). Bodaj najbardziej jednoznaczny zakaz tego rodzaju w Europie formułuje konstytucja Turcji z 1982 r. (art. 24), która zapewniając każdemu prawo do wolności sumienia, wyznania oraz przekonań, zarazem zabrania wykorzystywania i nadużywania religii, lub rzeczy świętych w celu oparcia, choćby częściowo, podstawowego porządku społecznego, ekonomicznego, politycznego i prawnego państwa na dogmatach religijnych. W szerszym ujęciu zakaz taki przewidują Federacji Rosyjskiej z 1993 r., Kazachstanu z 1995 r. oraz Ukrainy z 1996 r., ustanawiając kategorię zakaz uzurpacji władzy państwowej m.in. przez organizacje społeczne, w tym związki wyznaniowe. Swoistą formułę zakazu angażowania się związków wyznaniowych w działalność polityczną jest zakaz tworzenia partii o charakterze religijnym. Współcześnie taki zakaz tego rodzaju przewidują m.in. konstytucja Bułgarii z 1991 r. (art. 11 ust. 4) oraz Kazachstanu z 1993 r. (art. 5). Jest to prawdopodobnie próba zapobieżenia rozwojowi fundamentalizmu islamskiego. Natomiast ustrojodawca portugalski w 1976 r. ustanowił bardziej subtelne ograniczenia. Wyklucza bowiem używanie przez partie polityczne oraz związki zawodowe, przy zachowaniu ich autonomii programowej, m.in. nazw zawierających określenia związane z jakąkolwiek religią lub kościołem oraz emblematów, które mogą być mylone z symbolami religijnymi. Według orzecznictwa portugalskiego Trybunału Konstytucyjnego zakaz konstytucyjny ma na celu uniemożliwić wszelkie naruszenie dobrej wiary obywateli

i zagwarantowanie warunków przejrzystości ich udziału w życiu politycznym, wyłączając możliwość lekceważenia religii lub kościołów oraz chroniąc zasadę państwa niewyznaniowego i wolność sumienia.<sup>[44]</sup>

Niekiedy ustrojodawca wskazuje na szczególne aspekty odrębności organizacyjnej państwa i związków wyznaniowych. Konstytucja Belgii z 1831 r. statuuje swoisty system oddzielenia państwa od związków wyznaniowych stanowiąc, iż Państwo nie ma prawa interweniować ani w mianowanie, ani we wprowadzanie na urząd duchownych jakiegokolwiek wyznania, jak też zabraniać im utrzymywania kontaktów ze swymi przełożonymi lub publikowania swych aktów; w tym ostatnim przypadku stosuje się zwykle zasady odpowiedzialności w dziedzinie prasy i publikacji<sup>[45]</sup>. Można system belgijski relacji państwo — związki wyznaniowe scharakteryzować jako rozdział selektywny.<sup>[46]</sup>

Odrębność organizacyjna związków wyznaniowych wobec państwa służy ich wewnętrznej samorządności, niezależności. Na ów komponent idei państwa świeckiego zwraca uwagę konstytucja Słowacji z 1992 r. stanowiąc, iż Kościoły i wspólnoty religijne zarządzają samodzielnie swoimi sprawami, zwłaszcza ustanawiając swoje organy, swoich duchownych, zapewniając naukę religii i zakładając zakonne i inne kościelne instytucje niezależne od organów państwowych (art. 24 ust. 3)<sup>[47]</sup>. Bardzo podobne sformułowania zawiera w art. 16 ust. 2 Karta Podstawowych Praw i Wolności Republiki Czeskiej z 1992 r.<sup>[48]</sup> Konstytucja Litwy z 1992 r. podkreśla niezależność związków wyznaniowych od państwa w sferze ściśle konfesyjnej stanowiąc, że Kościoły i organizacje religijne bez przeszkód głoszą swą naukę, odprawiają obrzędy, mają domy modlitwy, instytucje dobroczynne i szkoły przygotowujące duchownych (art. 43 zd. 3)<sup>[49]</sup>. W tym przypadku można mówić o wyraźnych gwarancjach wolności kolektywnej praktykowania religii.

Niektóre ustawy zasadnicze państw klasyfikowanych jako państwa świeckie akcentują autonomię związków wyznaniowych, czyli ich prawo do samodzielnego tworzenia i rządzenia się własnym prawem wewnętrznym. Ustrojodawca litewski stanowi jednoznacznie, że Kościoły i organizacje religijne bez przeszkód rządzą się swymi kanonami i statutami (art. 43 zd. 4). Konstytucja Rumunii z 1991 r. stwierdza, iż Wyznania religijne są wolne i organizują się zgodnie z ich statutami, na warunkach określonych ustawą (art. 29 zd. 3)<sup>[50]</sup> Bardzo zbliżoną treść zawiera art. 31 ust. 4 Konstytucji Mołdawii. Wynika stąd, że autonomia związków wyznaniowych w państwie świeckim nie ma charakteru absolutnego, nie oznacza immunitetu prawnego związków wyznaniowych. Jej granicą jest ustawodawstwo (prawo) powszechnie obowiązujące.

Jest wreszcie nieliczna grupa konstytucji europejskich, która ogranicza się do zapewnienia związkom wyznaniowym niezależności lub autonomii w relacjach z państwem w sposób ogólny, wręcz ogólnikowy, tzn. bez precyzowania przedmiotu owej niezależności, czy autonomii.<sup>[51]</sup> Specyficznie określono stosunki między państwem a Kościołem Katolickim w konstytucji włoskiej (art. 7) stanowiąc, że Państwo i Kościół katolicki są, każde we własnym zakresie, niezależne i suwerenne<sup>[52]</sup>. Należy odnotować, że cytowane postanowienie nie przesądziło o świeckim charakterze Republiki Włoskiej. Do 1984 r. współobowiązywało ono bowiem z postanowieniem konkordatu laterańskiego z 1929 r. stanowiącym, iż katolicyzm jest jedyną religią państwa włoskiego.

## 1. Zasada równości związków wyznaniowych.

O wiele bardziej niż sama konstytucyjna formuła rozdziału państwa i związków służy urzeczywistnieniu koncepcji państwa świeckiego (laickiego) służy jurydyzacja w ustawie zasadniczej zasady równości związków wyznaniowych, równości wobec prawa tych podmiotów, czy ich równouprawnienia. Przyjęcie tych norm wyklucza nadanie prawnie określonego wyznaniu, czy związkowi konfesyjnemu statusu państwowego, czy dominującego. Należy odnotować, iż powyższe zasady nie są często konstytucjonalizowane w państwach europejskich mających charakter państw świeckich (laickich). Zasada równości wyznań wyprowadzana jest pośrednio z zasady równości obywateli wobec prawa, czy zakazu dyskryminacji z powodów religijnych. Różnie jest artykułowana przez ustrojodawcę. Konstytucja albańska z 1998 r. stwierdza bezpośrednio, że państwo uznaje równość wspólnot religijnych, konstytucje: Chorwacji z 1990 r., Macedonii z 1991 r., Rosji z 1993 r., Białorusi z 1994 r., Azerbejdżanu z 1995 r., Czarnogóry z 2007 r. mówią o równości wobec prawa. Ustrojodawca: słoweński w 1991 r. oraz polski w 1997 r. podkreślił, co zdecydowanie rzadsze, pozytywny aspekt omawianej zasady deklarując równouprawnienie wspólnot wyznaniowych. Wyjątkowo mocno podkreśla zasadę równości związków wyznaniowych ustrojodawca serbski. W art.

44 konstytucji z 2006 r. dwukrotnie wyraża bezpośrednio zasadę równości kościołów i wspólnot religijnych. Zarazem owa równość wiąże się z gwarancjami takiej samej wolności dla wymienionych podmiotów w dziedzinach: organizacji ich struktur wewnętrznych, w sprawach religijnych, w wykonywaniu obrzędów w miejscach publicznych, w tworzeniu i zarządzaniu szkołami religijnymi, instytucjami społecznymi i religijnymi.

Orzecznictwo konstytucyjne odrzuca z reguły bezwzględny egalitaryzm, pojmując go w sposób relatywny. Niemiecki Związkowy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że Ustawa Zasadnicza nie nakazuje, aby państwo schematycznie jednakowo traktowało wszystkie wspólnoty religijne<sup>[53]</sup>, zaś belgijska Rada Stanu w 1966 r. uznała, iż równouprawnienie wyznań nie oznacza, że ten sam status ma być stosowany do wszystkich wyznań<sup>[54]</sup>. Nawet we francuskim systemie relacji państwo-związki wyznaniowe, który jest systemem ścisłego równouprawnienia wyznań, stwierdza się, że to równouprawnienie nie jest de facto taką ścisłą równością.<sup>[55]</sup> Niekiedy konstytucja dopuszcza różnicowanie statusu związków wyznaniowych. Niemiecka ustawa zasadnicza wyróżnia związki wyznaniowe posiadające osobowość prawa publicznego, co oznacza posiadanie prawa do tzw. podatku kościelnego, oraz konfesje nie posiadające tej cechy. Konstytucji litewskiej odnajdujemy bardziej rozbudowaną gradację. Dzieli ona związki wyznaniowe na uznane i nie-uznane oraz wyróżnia tzw. tradycyjne kościoły i organizacje religijne Litwy.<sup>[56]</sup> Wyrażną aprecjację Kościoła Katolickiego zakłada konstytucja włoska z 1947 r. przewidując relacje państwa z tym kościołem na zasadach swoistej równorzędności (zob. art. 7), odmiennie niż stosunki z pozostałymi związkami wyznaniowymi, dla których wyraźnie wskazano włoski porządek prawny jako granicę swobody działalności (zob. art. 8). Najsłabszą formą aprecjacji jednego ze związków wyznaniowych jest wymienienie go z nazwy przez konstytucję, ale bez przyznawania mu szczególnych uprawnień materialno- prawnych. Ma to miejsce w np. w konstytucji Hiszpanii z 1978 r. (art. 16 ust. 3) oraz w konstytucji polskiej z 1997 r. (art. 25 ust. 4). Wydaje się, że — zgodnie ze standardami prawnomiędzynarodowymi — granicą dopuszczalnego różnicowania statusu prawnego związków wyznaniowych winien być zakaz dyskryminacji ze względu na religię lub światopogląd. W państwie świeckim każdej grupie religijnej powinna być zapewniona możliwość prawnego istnienia.

## 1. Neutralność światopoglądowa państwa.

Współcześnie za najistotniejszą cechę państwa laickiego (świeckiego) należy uznać jego neutralność światopoglądową. Neutralność, od łac. *neutalis*, semantycznie oznacza obojętność, bezstronność państwa, które winno zachować „równą odległość” w stosunku do wszystkich występujących w społeczeństwie postaw światopoglądowych. Ugruntowanie analizowanej zasady ustrojowej w Europie to przede wszystkim rezultat orzecznictwa sądów konstytucyjnych oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Zasada neutralności światopoglądowej państwa (władz publicznych) rzadko podlega bezpośredniej jurydykacji w konstytucjach państw naszego kontynentu.<sup>[57]</sup> Konstytucja Albanii z 1998 r. w art. 10 ust. 2 stanowi, iż państwo jest neutralne w sprawach wiary i sumienia oraz gwarantuje wolność ich ekspresji w życiu publicznym. Natomiast konstytucja Kosowa z 2008 r. wskazuje na bezpośredni związek świeckości państwa i jego neutralności światopoglądowej, stwierdza bowiem w art. 8: Republika Kosowa jest państwem świeckim i neutralnym w sprawach wierzeń religijnych<sup>[58]</sup>. Ustrojodawca polski głosi z kolei, że władze publiczne zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych gwarantując swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust. 2). Wykładnia językowa, a przede wszystkim historyczna terminu „bezstronność” nakazuje traktować go jako synonim terminu „neutralność”.<sup>[59]</sup>

Z neutralnością światopoglądową państwa wiąże się neutralność szkolnictwa publicznego i odrzucenie w warunkach pluralizmu oświatowego modelu publicznej szkoły wyznaniowej. Państwo nie może, jak stwierdził w 1976 r. ustrojodawca portugalski, opracowywać programów edukacyjnych i kulturalnych, kierując się jakimikolwiek dyrektywami filozoficznymi, estetycznymi, politycznymi, ideologicznymi bądź religijnymi. Natomiast według konstytucji belgijskiej neutralność zakłada respektowanie koncepcji filozoficznych, ideologicznych lub religijnych rodziców i uczniów. Jednakże w opinii z 1989 r. włoskiego Sądu Konstytucyjnego, zbieżnej z przytoczonym wyżej stanowiskiem polskiego Trybunału Konstytucyjnego z 1991 r., zasada laickości państwa nie zakłada obojętności państwa wobec religii, ale nakazuje państwu stworzenie gwarancji wolności religijnej w systemie pluralizmu wyznaniowego i kulturalnego.<sup>[60]</sup> Dostrzegalne jest zwłaszcza w obliczu przemian ustrojowych w Europie Środkowej i Wschodniej zjawisko odchodzenia od czysto laickiego charakteru szkoły państwowej, charakterystycznego w znacznej mierze dla ustrojodawstwa wprowadzającego

systemu rozdziału w pierwszej połowie minionego wieku.<sup>[61]</sup>

## 1. Współdziałanie państwa i związków wyznaniowych

Świeckość państwa nie wymaga, aby ignorowało ono związki wyznaniowe jako uczestników życia społecznego. Państwo laickie może, a nawet powinno podejmować współdziałanie, czy wręcz współpracę w sprawach o charakterze ogólnospołecznym, takich jak pomoc społeczna, ochrona zabytków itp. Współdziałanie czy współpracę państwa i związków wyznaniowych przewiduje ustrojodawca: polski (art. 25 ust. 3), albański (art. 10 ust. 4) i hiszpański (art. 16 ust. 3). Pomoc państwa dla związków wyznaniowych w niektórych aspektach ich działalności przewidują konstytucje: Chorwacji (art.41), Rumunii (art. 29 ust. 5) oraz Mołdowy (art. 31 ust. 5).

Nie koliduje z zasadą świeckości państwa zapewnienie przezeń opieki duszpasterskiej w państwowych instytucjach o charakterze zamkniętym, takich jak siły zbrojne, zakłady karne, skoszarowane jednostki policji, szpitale, czy domy opieki. Natomiast wydaje się, że duchowni pełniący posługę w powyższych instytucjach, z uwagi na konieczność utrzymania rozdziału instytucjonalnego państwa i związków wyznaniowych, nie powinni posiadać statusu funkcjonariuszy państwowych, co najwyżej być zatrudnieni na podstawie takiego samego stosunku pracy jak pracownicy cywilni. Ustrojodawca niemiecki przewiduje dopuszczenie związków wyznaniowych do odprawiania czynności religijnych w wojsku, szpitalach, więzieniach i innych zakładach publicznych stosownie do odpowiednich potrzeb ludności, w wyłączeniu jednak wszelkiego przymusu.<sup>[62]</sup> Podobnie konstytucje: Rumunii z 1991 r. i Mołdowy z 1994 r. gwarantują wyznaniom religijnym ułatwienie wsparcia religijnego w wojsku, w szpitalach, w zakładach karnych, w domach starców czy w sierocińcach. Ich zniesienie sygnalizowałoby przyjęcie przez państwo nie polityki neutralności, lecz wrogości wobec religii.<sup>[63]</sup>

System rozdziału nie wyklucza pewnej interferencji funkcjonalnej państwa i związków konfesyjnych. Kontynuując tradycje historyczne oraz uznając rolę społeczną dwóch wielkich Kościołów: katolickiego i ewangelickiego<sup>[64]</sup> niemiecka Ustawa Zasadnicza przyznała związkom wyznaniowym o charakterze publicznoprawnym prawo pobierania podatków na podstawie cywilnych list podatkowych. Tzw. podatek kościelny (Kirchensteuer) jako „podatek członkowski” jest zatem egzekwowany przez państwowe organy finansowe<sup>[65]</sup>. Współcześnie odstępstwa od zasady separacji funkcjonalnej uzasadniane są dążeniem do zapewnienia pełnej realizacji wolności sumienia i wyznania<sup>[66]</sup>. Konstytucja litewska w związku z tym uznaje kościelną rejestrację małżeństw, przyznając duchownym de facto funkcję urzędników stanu cywilnego. Państwo podejmuje się także zapewnienia zainteresowanym nauki religii, co wyraźnie dopuszczają ustawy zasadnicze m.in. Rumunii, Czech, Niemiec, Belgii, Litwy, Polski czy Turcji. Symptomatyczne wydaje się w związku z tym stanowisko polskiego Trybunału Konstytucyjnego, który uznając konstytucyjność wprowadzenia nauki religii w szkołach publicznych stwierdził, że świeckość i neutralność państwa nie tylko nie może być podstawą do wprowadzenia obowiązku nauczania religii w szkołach państwowych, ale także nie może oznaczać zakazu takiego nauczania, jeśli życzą sobie tego zainteresowani obywatele. Na tym właśnie polega, zdaniem Trybunału, świeckość i neutralność państwa. Inne rozumienie tych pojęć oznaczałoby nie neutralność, a ingerencję państwa w wolność sumienia i wyznania obywateli<sup>[67]</sup>.

Obecność pierwiastka religijnego w szkolnictwie państwowym (publicznym) to kwestia wciąż wywołująca dyskusje w szeregu państwach europejskich. W europejskich państwach świeckich przeważa model fakultatywnej edukacji religijnej w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych. Jest to uzasadnione przede wszystkim koniecznością uwzględnienia w procesie edukacji szkolnej prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z ich przekonaniami w sprawach religijnych.<sup>[68]</sup> Laicki model edukacji szkolnej jest realizowany tylko w kilku państwach analizowanej grupy. Są to: Francja (z wyjątkiem Alzacji i Lotaryngii), Holandia, Słowenia, Ukraina, Białoruś, Rosja i Azerbejdżan.<sup>[69]</sup>

## 1. Zakończenie

We współczesnej Europie przeważają państwa, które w świetle ich aktów ustrojodawczych można zaklasyfikować jako państwa świeckie (laickie) przynajmniej w podstawowym znaczeniu tego terminu, czyli jako państwa nie-wyznaniowe. Zasada świeckości państwa nie jest współcześnie wykorzystywana w Europie do walki ze związkami wyznaniowymi, czy religią w ogóle. Przeważają

państwa świeckie w znaczeniu laickości pozytywnej, otwartej, akceptującej obecność pierwiastka religijnego w sferze publicznej. Czynnikiem, który przyczynił się do upowszechnienia analizowanego rodzaju państwowości było stanowisko Soboru Watykańskiego II (lata: 1962-1965) oraz papieży posoborowych, odrzucające model państwa katolickiego, jako model optymalny dla Kościoła Katolickiego [70]. Innym czynnikiem sprzyjającym popularyzacji idei państwa świeckiego (niekonfesyjnego) jest zapewne rozwój doktryny wolności i praw człowieka. Wyrazem tego procesu jest zwłaszcza Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPCz) z 1950 r. oraz sformułowane na jej podstawie orzecznictwo w sprawach wyznaniowych organów Rady Europy, przede wszystkim Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Obowiązek zachowania przez władze publiczne w sprawach religijnych, to jedna z zasadniczych i trwałych tez orzecznictwa strasburskiego w związku z art. 9 EKPCz, gwarantującym wolność myśli, sumienia i wyznania.[71] Trend w kierunku odchodzenia od modelu państwa wyznaniowego wyraźny jest zwłaszcza w państwach nordyckich.

Nie ma powszechnie przyjętej w praktyce politycznej i ustrojowej szczegółowej koncepcji państwa laickiego (świeckiego). [72] W Europie od ponad stu lat podlega ewolucji warunkowanej zarówno przez czynniki partykularne charakterystyczne dla poszczególnych krajów jak i przez czynniki uniwersalne — paneuropejskie. Wyzwaniem dla koncepcji państwa świeckiego (laickiego) staje się współcześnie zwłaszcza fundamentalizm islamski i stanowiąca reakcję nań ksenofobia ujawniająca się w szeregu społeczeństwach europejskich. Część klasy politycznej w państwach Starego Kontynentu na tego rodzaju postawach buduje poparcie społeczne dla siebie i swoich partii. Religia znów okazuje się narzędziem do mobilizacji elektoratu i uzyskania wpływów politycznych. Zorientowany ksenofobicznie elektorat oczekuje nadania państwu znamion etnicznych (nacjonalistycznych) lub konfesyjnych. Zasada państwa świeckiego (laickiego) jawi się jako bariera dla opisanych wyżej dążeń. Sprzyja ona inkluzywnej wizji państwa oraz pluralistycznej koncepcji społeczeństwa. Reasumując, można zaryzykować przypuszczenie, że utrzymanie ustrojów demokratycznych w Europie wiąże się z respektowaniem zasady świeckości państwa, której najważniejszym komponentem winna być jego neutralność światopoglądowa.

#### *Streszczenie*

*We współczesnej Europie przeważają państwa świeckie. Upowszechnieniu zasady państwa świeckiego sprzyja w Europie zróżnicowanie religijno-światopoglądowe ludność, zwłaszcza duży na tle populacji innych odsetek osób niewierzących. Zasada laickości państwa nie służy już do ograniczenia społecznego znaczenia religii, czy związków wyznaniowych. Państwa świeckie często współdziałają ze związkami wyznaniowymi w celach ogólnie społecznych. Sposób wyrażenia zasady świeckości państwa w aktach ustrojodawczych jest zróżnicowany — konieczna jest częstokroć kompleksowa analiza treści konstytucji. Wprost zasada państwa świeckiego jest wyrażona w konstytucjach ok. 14% państw europejskich. Laickość państwa często utożsamiana jest z zasadą rozdziału kościoła i państwa. W Europie istnieją jednak przykłady państw, które stanowią wyjątek od tej reguły. W sumie formuła rozdziału (oddzielenia) kościoła i państwa jest wyrażona w ok. 25% konstytucji państw europejskich. Często zasadę rozdziału w ustawach zasadniczych wyraża się w sposób zawoalowany. Za najważniejszą cechę państwa świeckiego uznaje się współcześnie zasadę jego neutralności światopoglądowe. Jest ona jednak rzadko wprost wyrażana w ustawach zasadniczych w Europie. Jej upowszechnienie to przede wszystkim zasługa orzecznictwa sądów konstytucyjnych oraz wypowiedzi doktryny prawa.*

#### *Abstract*

*In today's Europe is dominated secular state. Disseminating the principles of a secular state in Europe promotes the diversity of religious and philosophical population, especially large against the population of other interest non-believers. The principle of secular state no longer serves to reduce the social significance of religion or religious organizations. Your secular frequently interact with religious organizations for general public. A way of expressing the principle of secularism in acts ustrojodawczych is diverse — it is necessary to often complex analysis of the content of the constitution. On the principle of a secular state is expressed in the constitutions of approx. 14% of European countries. State Secularism is often equated with the principle of separation of church and state. In Europe, however, there are examples of countries that are exceptions to this rule. In total formula allocation (the separation of) church and state is expressed in approx. 25% of the constitutions of European countries. Often the principle of the separation in the Basic Law expresses itself in a veiled. The most important feature of a secular state is considered a modern principle of the neutrality outlook. However, it is rarely explicitly expressed in the Basic Law in Europe. Its spread was mostly driven by the constitutional court decisions and statements of the doctrine of the law.*



---

[1] Zob. M. Pietrzak, *Demokratyczne, świeckie państwo prawne*, Warszawa 1999, s. 123-153, tenże, *Prawo wyznaniowe*, Warszawa 2010, s. 92-101, P. Borecki, *Laickość państwa w świetle dorobku powojennego konstytucjonalizmu*, [w:] *Cuius regio, eius religio?*. Publikacja po Zjeździe Historyków Państwa i Prawa, Lublin 2006, Lublin 2008, tom II, s. 484-504, m R. M. Małajny, *Państwo świeckie (rozdział kościoła od państwa)*, [w:] *Leksykon prawa wyznaniowego. 100 podstawowych pojęć*, red. A. Mazgłowski, Warszawa 2014, s. 271-290. Por. G. Haarscher, *Laickość*, Warszawa 2004, s. 21.

[2] W granicach Europy znajduje się w całości 44. państwa. Republika Kosowo nie cieszy się powszechnym uznaniem międzynarodowym. Ponad to należy odnotować, że państwem faktycznie niepodległym, lecz nie mającym uznania międzynarodowego jest Naddniestrze. Stary Kontynent obejmuje także 25% terytorium Rosji, niewielką część Turcji — 23 tys. km. kw. oraz część terytorium Kazachstanu — 123 tys. km. kw. — por. Religia. Encyklopedia PWN, red. Nauk. T. Gadacz, B. Milerski, Warszawa 2001, t. 3, s. 468,

[3] W Azerbejdżanie w 2015 r. odbyła się I Europejskie Igrzyska Olimpijskie.

[4] Por. L. Garlicki, *Wolność sumienia i wyznania — status wspólnot religijnych*, „Biuletyn Trybunału Konstytucyjnego”, 1999, nr specjal., s. 34 i 39-40.

[5] Religia. Encyklopedia PWN, dz. cyt., s. 469.

[6] Wg. badań Instytutu Gallupa z 2014 r. jako określiło się odpowiednio, że są osobami religijnymi, nie religijne, ateistami albo nie udzielili odpowiedzi, określił się następujący odsetek badanych w wybranych państwach europejskich: Polska — 86%, 10%, 2%, 2%; Turcja — 79%, 13%, 2%, 6%; Rumunia — 77%, 16%, 1%, 6%; Włochy — 74%, 18%, 6%, 3%; Grecja — 71%, 15%, 6%, 8%; Rosja — 70%, 18%, 5%, 8%; Portugalia — 60%, 28%, 9%, 2%; Bułgaria — 52%, 36%, 3%, 8%; Irlandia — 45%, 41%, 10%, 5%; Belgia — 44%, 30%, 18%, 7%; Dania — 42%, 40%, 12%, 7%; Francja — 40%, 35%, 18%, 7%; Łotwa — 40%, 41%, 9%, 10%; Austria — 39%, 44%, 10%, 6%; Szwajcaria — 38%, 46%, 12%, 4%; Hiszpania — 37%, 35%, 20%, 8%; Niemcy — 34%, 42%, 17%, 7%; Zjednoczone Królestwo — 30%, 53%, 13%, 4%; Niderlandy — 26%, 51%, 15%, 8%; Czechy — 23%, 45%, 30%, 2%; Szwecja — 19%, 59%, 17%, 6% — zob. <http://www.eurel.info/spip.php?article2588&lang=fr> [dostęp: 18.12.2015 r.].

[7] Według Biura Wysokiego Komisarza ONZ do spraw Uchodźców tylko w 2015 r. do Europy przybyło ponad 1 mln. migrantów. Mężczyźni stanowią 58% migrantów, kobiety — 17%, a dzieci — 25%. Syryjczycy to 49% rzeczonyj grupy, Afgańczycy — 21%, Irakijczycy — 8%. Pozostali migranci wywodzą się z: Erytrei, Pakistanu, Nigerii, Somalii, Sudanu, Gambii i Mali - <http://www.tvp.info/23384302/milion-uchodzcow-w-rok-wiekszosc-to-mezczyzni-co-czwarty-to-dziecko> [dostęp: 30.12.2015 r.].

[8] Zob.: art. 8 konstytucji Republiki Kosowa z 2008 r. i art. 9 konstytucji Księstwa Monako z 1962 r.

[9] Przykładem współczesnej europejskiej ustawy zasadniczej przemilczającej zagadnienie stosunku państwa do religii, światopoglądów oraz związków wyznaniowych jest konstytucja Holandii z 1815 r. w jej aktualnym brzmieniu, konstytucja Finlandii z 1999 r. oraz konstytucja Szwajcarii z 1999 r.

[10] Np. pomimo, że konstytucja Rosji z 1993 r. w art. 14 określa to państwo jako państwo świeckie, oddzielone od związków wyznaniowych, to ustawodawca federalny wyraźnie dowartościowuje prawosławie. W arendzie ustawy z września 1997 r. o wolności sumienia i związkach wyznaniowych czytamy m.in. [...] uznając szczególną rolę prawosławia w historii Rosji, w kształtowaniu i rozwijaniu jej życia duchowego, szanując chrześcijaństwo, islam, buddyzm, judaizm i inne religie stanowiące nieodłączną część spuścizny historycznej narodów Rosji [...].

[11] Tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965 z późn. zm.

[12] Zob.: P. Borecki, *Elementy konfesjonalizacji państwa we współczesnej Polsce*. [w:] *Państwo wyznaniowe. Doktryna, prawo i praktyka*, Warszawa 2011, s. 148-164.

[13] Zob. *Konstytucje państw Unii Europejskiej*, red. W. Staśkiewicz, Warszawa 2011, s. 273 *Zasada, że Francja jest państwem laickim, została wyrażona po raz pierwszy w konstytucji IV Republiki z 1946 r. Zapewne pod wpływem wzorców francuskich zasada świeckości państwa wprost wyartykułowano w konstytucjach szeregu państw powstałych po II w. św. w wyniku rozpadu francuskiego imperium kolonialnego: Mali z 1960 r., Nigru z 1960 r., Republiki Wybrzeża Kości*

Słoniowej z 1960 r., Kamerunu z 1961 r., Kongo-Brazzaville z 1963 r., Senegal z 1963 r., Dahomeju z 1964 r., czy Republiki Środkowoafrykańskiej z 1964 r.

[14] Zob. [https://www.constituteproject.org/constitution/Turkey\\_2002.pdf](https://www.constituteproject.org/constitution/Turkey_2002.pdf) [dostęp: 14.12.2015 r.]. W Turcji zasadę państwa świeckiego pierwszy raz konstytucjonalizowano w 1961 r. Pomimo zniesienia kalifatu konstytucja z 1924 r. stanowiła jeszcze, że religią państwa tureckiego jest islam (art. 2) — zob.: <http://genckaya.bilkent.edu.tr/1924constitution.pdf> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[15] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/rosja.html> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[16] Zob. [ftp://ftp.fao.org/upload/eims\\_object/Photo\\_library/KazakhstanConstitution.pdf](ftp://ftp.fao.org/upload/eims_object/Photo_library/KazakhstanConstitution.pdf) [dostęp: 14.12.2015 r.].

[17] Zob. [http://wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file\\_id=191258](http://wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file_id=191258) [dostęp: 23.12.2015 r.].

[18] Zob. <http://www.assembly-kosova.org/common/docs/Constitution1%20of%20the%20Republic%20of%20Kosovo.pdf> [dostęp: 15. 12. 2015 r.].

[19] Orzecznictwo konstytucyjne w sprawach wolności religijnej oraz system wyznań i swobody wyznaniowej we Francji. Referat Francuskiej Rady Konstytucyjnej, dane zebr. B. Gaudemet-Basdevant, mps powiel. Archiwum Trybunału Konstytucyjnego (ATK), s. 9.

[20] H. Łakomy, Państwo a Kościół we Francji. Historia i współczesność., Kraków 1999, s. 62

[21] "L'Humanité" z 11 czerwca 1976 r., [za:] M. Pietrzak, Prawo wyznaniowe, Warszawa, 1988, s. 89.

[22] S. Frankowski, R. Goldman, E. Łętowska, Sąd Najwyższy USA. Prawa i wolności obywatelskie, Warszawa 1996, s. 168.

[23] Zob. <http://www.osce.org/albania/41888?download=true> [dostęp: 17.12.2015 r.].

[24] Konstytucja Ludowej Socjalistycznej Republiki Albanii z 1976 r. wprost stanowiła, że ideologią panującą jest marksizm-leninizm. Podobnie ustrojodawca chiński w 1978 r. jako kierowniczą ideologię państwa uznał marksizm-leninizm oraz idee Mao Tse-tunga, zaś konstytucja wietnamska z 1980 r. czyniła marksizm-leninizm ideologią wytyczającą kierunek rozwoju społeczeństwa. Państwa komunistyczne były zatem strukturami sui generis wyznaniowymi. Władze dążyły bowiem do narzucenia całemu społeczeństwu ideologii ateistycznej, która miała zastąpić religię. Towarzyszyły temu próby wprowadzenia surogatów świąt religijnych, ceremoniałów inicjacyjnych czy wręcz kultu przywódców partyjno — państwowych.

[25] Zob. szerzej: B. Górowska, Stosunki państwo Kościół w konstytucjach państw postkomunistycznych, "Więź" 1993, nr 6, s. 66-79.

[26] Por. m.in. art. 13 konstytucji Rosji z 1993 r., art. 5 konstytucji Mołdowy z 1994 r., art. 15 konstytucji Ukrainy z 1996 r.,

[27] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/portugalia.html> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[28] Zob. <http://www.ilo.org/dyn/travail/docs/960/Constitution%20of%20the%20Republic%20of%20Armenia.pdf> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[29] Zob. [http://www.parliament.ge/files/68\\_1944\\_951190\\_CONSTIT\\_27\\_12.06.pdf](http://www.parliament.ge/files/68_1944_951190_CONSTIT_27_12.06.pdf) [dostęp: 14.12.2015 r.].

[30] Zasadę, że kościół jest oddzielony od państwa wprowadziła konstytucja Węgierskiej Republiki Ludowej z 18 sierpnia 1949 r. Nastąpiło to zapewne pod wpływem stalinowskiej konstytucji ZSRR z 1936 r. Trzeba jednak zaznaczyć, że wspomniana zasada została utrzymana w wielokrotnie nowelizowanej po przełomie ustrojowym lat 1989-1990 konstytucji Republiki Węgierskiej — zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/wegry.html> [dostęp: 14.12. 2015 r.] .

[31] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/wegry2011.html> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[32] Zob. „Komisja Konstytucyjna Zgromadzenia Narodowego. Biuletyn" 1995, t. XIV, s. 70.

[33] Jurydyzacji odpowiedniej formuły (i zasady ustrojowej) dokonano ponownie we Francji dekretem Komuny Paryskiej z dnia 2 kwietnia 1871 r. o rozdziale kościoła od państwa oraz ustawą z 9 grudnia 1905 r. o rozdziale kościołów od państwa. Dopiero dekret Rady Komisarzy Ludowych z 28 stycznia 1918 r. o oddzieleniu kościoła od państwa i szkoły od kościoła ustanowił specyficzną formę rozdziału w Rosji bolszewickiej — zob. H. Świątkowski, Stosunek państwa do kościoła w różnych krajach, Warszawa 1952, s. 78-84, 107-108.

[34] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/portugalia.html> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[35] Zob. Konstytucja Republiki Chorwacji, tłum. T.M. Wójcik, wstęp A. i L. Garliccy, Warszawa 1995, s. 26.

[36] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/macedonia.html> [dostęp: 14.12.2015 r.].

[37] Zob. [http://swp4.wspolnotapolska.org.pl/prawa\\_mniejszosci/art/Konstytucja-Republiki-](http://swp4.wspolnotapolska.org.pl/prawa_mniejszosci/art/Konstytucja-Republiki-)

[Moldowy,41.html](#) [dostęp: 15.12.2015 r.].

[38] Zob. <http://icla.up.ac.za/.../Azerbaijan/Constitutution> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[39] Zob. [https://en.wikisource.org/wiki/Constitution\\_of\\_Ukraine,\\_2004](https://en.wikisource.org/wiki/Constitution_of_Ukraine,_2004) [dostęp: 14.12.2015 r.].

[40] Zob. [http://www.wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file\\_id=191258](http://www.wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file_id=191258) [dostęp: 14.12.2015 r.].

[41] Zob.: [http://www.wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file\\_id=187544#LinkTarget\\_1462](http://www.wipo.int/wipolex/en/text.jsp?file_id=187544#LinkTarget_1462) [dostęp: 14.12.2015 r.].

[42] Konstytucja Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Rad z 1918 r. pozbawiała praw wyborczych zakonników i władze duchowne kościołów i kultów religijnych, kwalifikując ich *à priori* jako przeciwników nowego reżimu. Restrykcje te utrzymała konstytucja Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Sowieckiej z roku 1925. Na jej wzór ograniczenia wprowadzały ustawy zasadnicze innych republik sowieckich. Podobnie konstytucja Mongolskiej Republiki Ludowej z 1924 r. pozbawiała praw wyborczych wyższe duchowieństwo lamaickie. Także twórcy konstytucji meksykańskiej z 1917 r. upatrywali w duchowieństwie przeciwników politycznych, skoro w szczególności pozbawili księży biernego i czynnego prawa wyborczego, a także prawa tworzenia zrzeseń dla celów.

[43] Zgodnie z Kan. 287 § 2 duchowni nie mogą brać czynnego udziału w partiach politycznych ani w kierowaniu związkami zawodowymi, chyba że — zdaniem kompetentnej władzy kościelnej — będzie wymagała tego obrona praw Kościoła lub rozwój dobra wspólnego.

[44] J. de Sousa E. Brito, Orzecznictwo konstytucyjne w dziedzinie wolności wyznaniowej w Portugalii, mps. powiel., ATK, s. 15.

[45] Zarazem jednak zgodnie z konstytucją [ś]lub wyznaniowy winien być poprzedzony ślubem cywilnym, z wyjątkiem przypadków, które w razie potrzeby określi ustawa — zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/belgia.html> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[46] Podobne gwarancje, ale jedynie dla Kościoła Katolickiego, formułuje konstytucja Luksemburga z 1868 r. Zgodnie z art. 22 tegoż aktu [i]ngerencja państwa w powoływanie i obejmowanie stanowisk przez zwierzchników wspólnot kościelnych, tryb powoływania i odwoływania pozostałych duchownych, swoboda komunikowania się jednych i drugich ze swoimi przełożonymi i publikowania swoich aktów, oraz stosunki Kościoła z państwem są przedmiotem umów podlegających przedłożeniu Izbie Deputowanych w zakresie przepisów, które wymagają jej interwencji — zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/luksemburg.html> [dostęp: 15. 12. 2015 r.]. W sumie można rzeczzone gwarancje uznać pod względem proceduralnym za lepsze, niż przewidziane przez ustrojodawcę belgijskiego, ponieważ ingerencja państwa w sferę organizacyjną Kościoła Katolickiego uzależniona została od w istocie jego zgody wyrażonej w formie umowy. Luksemburg trudno jest wszakże w świetle jego ustawy zasadniczej zaliczyć do państw laickich (świeckich). Podczas referendum konstytucyjnego w czerwcu 2015 r. obywatele opowiedzieli się przeciwko zniesieniu finansowania przez państwo uznanych związków wyznaniowych — zob. <http://wiadomosci.onet.pl/swiat/luksemburczycy-w-referendum-przeciw-prawu-glosowania-dla-cudzoziemcow/5jlt88> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[47] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/slowacja.html> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[48] Zob. [http://swp4.wspolnotapolska.org.pl/prawa\\_mniejszosci/art/Karta-Podstawowych-Praw-i-Wolnosci,16.html](http://swp4.wspolnotapolska.org.pl/prawa_mniejszosci/art/Karta-Podstawowych-Praw-i-Wolnosci,16.html) [dostęp: 15.12.2015 r.].

[49] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/litwa-a.html> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[50] Zob. <http://libr.sejm.gov.pl/tek01/txt/konst/rumunia-2.html> [dostęp: 15.12.2015 r.].

[51] Zob. art. 25 ust. 3 konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r., art. 10 ust. 4 konstytucji Albanii z 1998 r.

[52] Konstytucja Republiki Włoskiej, tłum. i wstęp. Z. Witkowski, Warszawa 2004, s. 58.

[53] D. Hömig W. Hassemer, Orzecznictwo sądów konstytucyjnych w dziedzinie wolności wyznania. Krajowy raport Niemiec na XI Konferencję Europejskich Sądów Konstytucyjnych, 17-21 maja [1999 r.] w Warszawie, mps powiel., ATK, s. 14, nlb.

[54] E. Cerexhe, H. Boel, Orzecznictwo konstytucyjne w sprawach religijnych. Referat belgijski., mps powiel., ATK, s. 28.

[55] Orzecznictwo konstytucyjne w sprawach wolności religijnej oraz system wyznań i swobody wyznaniowej we Francji..., dz. cyt., s. 44 — 45.

[56] Zob. szerzej J. Kuznecoviene, Państwo i kościół na Litwie, [w:] Państwo i kościół w krajach Unii Europejskiej, red. G. Robbers, Wrocław 2007, s. 219-221. Podobnie w Austrii panuje „zasada równego (parytetowego) uznania”, w prawie państwowym nie ma zasady „absolutnie” równego

traktowania towarzystw religijnych. Parytet w prawie materialnym dopuszcza zróżnicowanie pod warunkiem „merytorycznego uzasadnienia”, które może zwłaszcza wynikać z cech szczególnych danego związku wyznaniowego — zob. G. Kucsko-Stadlmayer, Raport krajowy Austrii. Sytuacja prawna w kwestii wolności sumienia, mps powiel., ATK.

[57] Zasada neutralności państwa wobec religii została pierwszy raz bezpośrednio wyrażona w konstytucji Republiki Malgaskiej z 1960 r. W art. 2 czytamy m.in. Stwierdza ona [Republika Malgaska — przyp. P. B.] swoją neutralność wobec różnych religii. Państwo i Kościoły korzystają z autonomii odpowiednich dziedzinach. Zakazane jest wszelkie ingerowanie w dziedzinę, która do nich nie należy. Ustrojodawca malgaski nie zachował się przy tym konsekwentnie, ponieważ przewidział zarazem obligatoryjną przysięgę prezydenta państwa z elementami religijnymi (art. 9) — zob. Konstytucje państw afrykańskich. Tom II, oprac. i wstęp L. Gelberg, Warszawa 1965, s. 118-121.

[58] Zob. <http://www.assembly-kosova.org/common/docs/Constitution1%20of%20the%20Republic%20of%20Kosovo.pdf> [dostęp: 17.12.2015 r.].

[59] Wyczerpującą analizę konstytucyjnej zasady bezstronności światopoglądowej władz publicznych w prawie polskim przeprowadził W. Brzozowski w monografii pt. Bezstronność światopoglądowa władz publicznych, Warszawa 2011.

[60] L. Garlicki, dz. cyt., s. 44.

[61] Por. np.: art.3 ust. IV konstytucji Meksyku z 1917 r., art. 124 konstytucji ZSRR z 1936 r., art.55 konstytucji Kuby z 1940 r., art. 201 konstytucji Salwadoru z 1950 r.

[62] Zob. utrzymany w mocy art. 141 konstytucji weimarskiej z 11 sierpnia 1919 r.

[63] R. Gordis, Separation — Theory and Practice, „Religion and the Public Order” 1963, s. 332, 333, 335

[64] Por. W. Pięciak, Kryzys wiary czy kryzys systemu ?, Warszawa, 1999, s. 39 — 50

[65] Wyjątek stanowi Bawaria, gdzie ściąganiem podatku zajmują się urzędy kościelne; zob. P. Leszczyński, O stosunkach państwo — Kościoły w Niemczech, „Res Humana”, 1997, nr 6, s. 11 — 12.

[66] Por J. Krukowski, Konkordat polski. Znaczenie i realizacja, Lublin 1999, s. 193 — 194.

[67] Orzeczenie z dnia 30 stycznia 1991 r ( K. 11/90 )

[68] Zob. np. art. 53 ust. 3 i 4 Konstytucji RP z 1997 r., czy art. 40 konstytucji Litwy z 1992 r.

[69] Por. Lekcje religii w szkołach publicznych wybranych państw europejskich, „Gość Niedzielny” 2006, nr 36., s. 27. W Rosji i na Białorusi od 2010 r. może być nauczany fakultatywnie przedmiot o charakterze niekonfesyjnym Podstawy kultury prawosławnej. Jest on prowadzony przez nauczycieli świeckich dla starszej młodzieży szkolnej.

[70] W Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym stwierdzono m.in.: Wspólnota polityczna i Kościół są w swoich dziedzinach od siebie niezależne i autonomiczne. Obydwie jednak wspólnoty, choć z różnego tytułu, służą powołaniu jednostkowemu i społecznemu tych samych ludzi. Tym skuteczniej będą wykonywać tę służbę dla dobra wszystkich, im lepiej będą rozwijać między sobą zdrową współpracę uwzględniając także okoliczności miejsca i czasu. [...] Nie pokłada [Kościół — przyp. P.B.] jednak swoich nadziei w przywilejach ofiarowanych mu przez władzę państwową; co więcej, wyrzeknie się korzystania z pewnych praw legalnie nabytych, skoro się okaże, że korzystanie z nich podważa szczerłość jego świadectwa, albo że nowe warunki życia domagają się innego układu stosunków. Kościół winien mieć jednak zawsze i wszędzie prawdziwą swobodę w głoszeniu wiary, w uczeniu swojej nauki społecznej, w spełnianiu nieskrępowanie wśród ludzi swego zadania, a także w wydawaniu oceny moralnej nawet w kwestiach dotyczących spraw politycznych, kiedy domagają się tego podstawowe prawa osoby lub zbawienie dusz, stosując wszystkie i wyłącznie te środki, które zgodne są z Ewangelią i dobrem powszechnym według różnorodności czasu i warunków Sobór Watykański II. Konstytucje. Dekrety. Deklaracje, Poznań 1967, s. 604. Z kolei w Dekrecie o działalności misyjnej Kościoła znalazła się o wiele bardziej jednoznaczna deklaracja, iż Kościół w żadnym wypadku nie chce wtrącać się w rządy ziemskiego państwa. Nie żąda dla siebie żadnej prerogatywy oprócz tej, aby pomocą Bożą mógł służyć miłością i wiernym posługiwaniem (Sobór Watykański II..., dz. cyt., 448). Państwo świeckie zaakceptował wprost papież Paweł VI stwierdzając w 1968 r.: Kościół dzisiejszy nie boi się uznać wartości świata świeckiego, [...] nie boi się potwierdzić tego, co już otwarcie przyznał — słusznej i zdrowej świeckości państwa za jedną z zasad doktryny katolickiej (zob. M. Pietrzak, Prawo wyznaniowe, Warszawa 2010, s. 110).

[71] Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Tom I. Komentarz do artykułów 1-18, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 560.

[72] G. Haarscher wyróżnił dwie odmiany laickości państwa: tzw. laickość twardą, charakteryzującą się przede wszystkim absolutyzacją rozdziału (separacją) państwa i kościoła oraz tzw. laickość otwartą (szeroką), której zasadniczą cechą miałyby być neutralność państwa w sprawach religijnych, czy niedyskryminacja z powodów religijnych. Jako przykład realizacji pierwszej koncepcji laickości wskazana została Francja (z wyjątkiem Alzacji i Lotaryngii, natomiast jako przykład tzw. laickości otwartej podaje się Stany Zjednoczone Ameryki — zob. G. Haarscher, dz. cyt, s. 113-120.

### **Paweł Borecki**

Doktor, asystent w Katedrze Prawa Wyznaniowego Uniwersytetu Warszawskiego. Specjalność naukowa: prawo wyznaniowe. Autor artykułów i książek z zakresu prawa wyznaniowego.



[Pokaż inne teksty autora](#)

(Publikacja: 17-02-2016)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,9977) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,9977>)

Contents Copyright © 2000-2015 Mariusz Agnosiewicz  
Programming Copyright © 2001-2015 Michał Przech

Właścicielem portalu Racjonalista.pl jest Fundacja Wolnej Myśli.  
Autorem portalu jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tego portalu i jakiegokolwiek jego części.

Wszystkie elementy tego portalu, wliczając w to strukturę katalogów, skrypty oraz inne programy komputerowe są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tego portalu oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tego portalu i nie korzystać z jego zasobów.

Informacje zawarte na tym portalu przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów portalu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na portalu. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki prezentuje.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych portalu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do [redakcja@racjonalista.pl](mailto:redakcja@racjonalista.pl)